

Arrest

nr. 96 547 van 4 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 juli 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. LEYSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster en L. C. L., een vrouw die de Nederlandse nationaliteit heeft, legden op 21 december 2011 een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Op 27 januari 2012 diende verzoekster, in functie van haar Nederlandse vriendin, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam 20 juli 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 19 september 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.01.2012 werd ingediend door:

Naam: [P.]

Voorna(a)m(en): [D. M.]

Nationaliteit: Surinaamse

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt: ‘Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

2°: de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd pa[rtn]erschap heeft gesloten.

Aangezien het recht op verblijf aan de partner van betrokkene geweigerd werd, is er niemand meer waar betrokkene zich bij kan voegen. Bijgevolg kan aan betrokkene evenmin een recht op verblijf worden toegestaan.

Het recht op verblijf wordt bijgevolg geweigerd aan betrokkene.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.4. Verzoekster ontving een F-kaart die geldig is vanaf 13 augustus 2012.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van het motiveringsbeginsel.

Zij verschaft volgende toelichting:

“Aangezien de door verweester aan verzoekster op datum van 20.07.2012 afgeleverde ‘beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten’, te weten een zogenaamde bijlage 20, strijdig is met het motiveringsbeginsel ;

Dat een bijlage 20 in de thans voorliggende situatie immers enkel wordt afgeleverd aan een familielid van een unieburger die in die hoedanigheid een verblijfsaanvraag heeft ingediend, en aan wie het verblijf wordt geweigerd, quod non in casu ;

Dat de aanvraag tot gezinshereniging van verzoekster namelijk weldegelijk werd ingewilligd, nu haar reeds eerder een verblijfskaart van een gezinslid van een burger van de unie in de vorm van een elektronische F kaart werd afgeleverd (stuk 5) ;

Dat indien het bestuur in de gegeven omstandigheden van oordeel was dat aan het op regelmatige wijze door verzoekster bekomen verblijfsrecht een einde diende te worden gesteld, zij zulks aan verzoekster ter kennis moest brengen middels een bijlage 21, zijnde een 'beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten' ;

Dat de aan verzoekster ter kennis gebrachte bestreden beslissing aldus behept is met een onjuist gegeven en volstrekt geen pertinente verantwoording vormt ;

Dat verder dient te worden onderstreept dat indien het bestuur een einde wenst te maken aan het verblijfsrecht van verzoekster, zij steeds rekening moet houden met alle elementen van het dossier, te weten de duur van het verblijf van verzoekster, haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie, evenals haar banden met het herkomstland ;

Dat in de bestreden beslissing nergens gewag wordt gemaakt van een dergelijke belangenafweging ;

Dat de geviseerde beslissing ook om deze reden geen pertinente verantwoording vormt voor de aan verzoekster ter kennis gebrachte beslissing ;

Dat de op de schouders van verweerster rustende beginselen van behoorlijk bestuur echter onder meer vereisten dat de ingeroepen motieven pertinent zijn en de beslissing dienen te verantwoorden (M BOES» "Het redelijkheidsbeginsel" in I. OPDEBEECK (ed.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, Deurne, Kluwer Rechtswetenschappen België, 1993, (p. 87) nr. 40, p. 113.) ;

Dat uit het voorgaande volgt dat zulks geenszins opgaat voor de motieven zoals uiteengezet in de bestreden beslissing ;

Dat de bestreden beslissing aldus strijdig is met het motiveringsbeginsel ;"

4.1.2. Verweerder repliceert als volgt:

"Ter ondersteuning houdt verzoekster voor dat haar verblijfsrecht werd beëindigd aangezien haar reeds een F-kaart was afgeleverd.

De verwerende partij acht dit middel niet ontvankelijk, in zoverre verzoekster de schending van de "motiveringsplicht" opwerpt.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verwerende partij niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van "het motiveringsbeginsel".

Er bestaan namelijk diverse types van motiveringsplicht, beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken.

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat het middel van verzoekster in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Voor zover de Raad verzoeksters kritiek toch enige pertinentie zou menen te kunnen toedichten, en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat deze kritiek geenszins kan worden aanvaard.

Aan verzoekster werd geen F-kaart afgeleverd voorafgaand aan de bestreden beslissing, integendeel, er werd op 20.07.2012 beslist om het verblijfsrecht van meer dan drie maanden te weigeren aan verzoekster.

In zoverre aan verzoekster een F-kaart zou zij afgeleverd na de bestreden beslissing, kan hiermee geen rekening worden gehouden.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007)."

4.1.3. Allereerst moet worden opgemerkt dat het gegeven dat verzoekster in haar eerste middel geen schending van enige wetsbepaling aanvoert niet zonder meer toelaat te besluiten dat dit middel onontvankelijk zou zijn. Verzoekster zet immers duidelijk uiteen dat zij van oordeel is dat de motiveringsplicht is geschonden omdat de bestreden beslissing gebaseerd is op een *"onjuist gegeven"*, zodat kan worden vastgesteld dat zij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur.

Daarnaast stelt de Raad vast dat verweerder, gelet op artikel 52 van het koninklijk besluit van 10 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) iuncto artikel 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), beschikt over een termijn van zes maanden volgend op de datum van de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie om een standpunt in te nemen omtrent deze verblijfsaanvraag. Verweerder heeft deze termijn gerespecteerd en op 20 juli 2012, in antwoord op verzoeksters aanvraag van 27 januari 2012, de bestreden beslissing genomen. Door een kopie neer te leggen van een F-kaart die pas geldig is vanaf 13 augustus 2012 toont verzoekster niet aan dat verweerder voor 20 juli 2012 een beslissing tot afgifte een dergelijk document nam. Ook uit het administratief dossier dat werd neergelegd blijkt geenszins dat verweerder voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing besliste om een verblijfsrecht van meer dan drie maanden aan verzoekster toe te staan. De stelling van verzoekster dat verweerder is voorbijgegaan aan het feit dat haar aanvraag reeds was ingewilligd op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen mist derhalve feitelijke grondslag. Gelet op deze vaststelling kan zij ook niet gevolgd worden in haar standpunt dat, nu haar reeds een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in het Rijk was toegestaan, verweerder slechts kon overgaan tot de beëindiging van dit verblijfsrecht na ook de duur van haar verblijf in het Rijk, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong in aanmerking genomen te hebben. Artikel 42ter, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet legt een dergelijke verplichting enkel op bij het beëindigen van het verblijfsrecht en niet bij het weigeren van een verblijfsrecht.

Het feit dat de bestreden beslissing pas aan verzoekster zou zijn ter kennis gebracht nadat haar reeds een F-kaart werd overhandigd doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Niet de datum van de kennisgeving van de bestreden beslissing, doch wel de datum waarop deze beslissing werd genomen, is bepalend bij het onderzoek of de materiële motiveringsplicht werd gerespecteerd.

Ten overvloede dient te worden geduoid dat aan verzoekster weliswaar een F-kaart werd ter hand gesteld door een gemeentelijk ambtenaar, doch dat dat geenszins blijkt dat een hiertoe bevoegde overheid zou hebben beslist dat haar enig verblijfsrecht kan worden toegekend. De F-kaart werd verzoekster duidelijk afgeleverd omdat de gemeentelijk ambtenaar over het hoofd zag dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoeksters aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie reeds had geweigerd. Het feit dat verzoekster heden houder is van voormeld document laat in voorliggende zaak dan ook niet toe te concluderen dat werd vastgesteld dat zij over enig verblijfsrecht beschikt.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt bijgevolg niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Haar betoog luidt als volgt:

“Aangezien uit het [...] uiteengezette relaas blijkt dat verweerster zich bij het afleveren van de bestreden beslissing geen enkele moeite heeft getroost om nazicht te verrichten naar de concrete verblijfsituatie van verzoekster ;

Dat een nader onderzoek van het administratief dossier van verzoekster, prima facie immers tot de vaststelling zou hebben geleid dat aan verzoekster weldegelijk reeds een verblijfskaart van een gezinslid van een burger van de Unie in de vorm van een elektronische F kaart werd afgeleverd ;

Dat verweerster derwijze zou geweten hebben dat geen bijlage 20, doch een bijlage 21 aan verzoekster moest worden afgeleverd, en dat in deze alvorens een einde te maken aan het door verzoekster op regelmatige wijze bekomen verblijfsrecht een afweging diende te worden gemaakt van al de elementen van het verblijfsdossier ;

Dat zulks kennelijk indruist tegen de door het zorgvuldigheidsbeginsel voorgeschreven handelswijze ;

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan het bestuur namelijk de dwingende verplichting oplegt om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411 ; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954.) ;

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot haar besluit komt (J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, 54.) ;

Dat het voor zich spreekt dat wanneer het bestuur een beslissing in hoofde van verzoekster aflevert waarbij zij voorafgaandelijk geen nazicht heeft verricht naar het concrete verblijfsdossier van verzoekster, dit flagrant indruist tegen de geciteerde vereisten van een zorgvuldig overheidsoptreden;

Dat de bestreden beslissing bijgevolg op onjuiste en partiële gegevens is gebaseerd en zodoende in geen enkel opzicht gestoeld is op een correcte feitenvinding ;”

4.2.2. Verweerder werpt het volgende op:

“Verzoekster formuleert een identieke kritiek als in het eerste middel. Zij meent dat onvoldoende onderzoek werd verricht naar de feitelijke situatie na het nemen van de bestreden beslissing en beweert in het bezit te zijn gesteld van een F-kaart.

Nergens uit de inhoud van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij instructie zou hebben gegeven tot de afgifte van een F-kaart.

Op 20.07.2012 werd aan de burgemeester van de gemeente Merksem instructie gegeven om de aanvraag gezinshereniging te weigeren door middel van een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennen van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekster de schending aanvoert.”

4.2.3. Er dient te worden benadrukt dat het gegeven dat een bestuurlijke beslissing waarbij een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt geweigerd aan een vreemdeling zou zijn ter kennis gebracht nadat deze vreemdeling alsnog in het bezit werd gesteld van een dergelijke verblijfskaart op zich niet toelaat te concluderen dat de initieel genomen beslissing op zich niet op een zorgvuldige wijze werd voorbereid of niet is gebaseerd op een correcte feitenvinding. In dit verband kan, met verwijzing naar de bespreking van het eerste middel, worden

herhaald dat verweerder bij het nemen van de in voorliggende zaak bestreden beslissing uiteraard geen rekening kon houden met feiten die zich pas achteraf voordeden.

Verzoekster toont verder niet aan dat verweerder verkeerdelijk zou hebben gesteld dat de Nederlandse onderdaan in functie waarvan zij verzocht om tot een verblijf te worden toegelaten zelf niet tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten, zodat verzoekster zich uiteraard niet bij deze persoon in België kan voegen.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

4.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Ter onderbouwing van haar standpunt stelt zij het volgende:

“Aangezien tenslotte de motivering die het bestuur aan haar beslissing dd. 20.07.2012 ten gronde legt, ook als onvoldoende moet worden beschouwd in het licht van de motiveringsplicht opgelegd door artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van artikel 57/6 en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 ;

Dat alle administratieve beslissingen immers met redenen dienen te worden omkleed ;

Dat deze motiveringsplicht verzoekster moet toelaten de redenen te begrijpen die aan de grondslag liggen van de genomen beslissing ;

Dat de formele motiveringsverplichting onder meer vereist dat in de beslissing zelf de juridische overwegingen dienen te worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen (artikel 3, lid 1 van de Wet van 29 juli 1991, R.v.St. 21 mei 1992, 39.433) ;

Dat de beslissing aldus de juridische regels dient aan te geven die werden toegepast ;

Dat de motivering tevens dient aan te geven hoe de aangegeven feiten op basis van juridische regels tot de beslissing aanleiding geven ;

Dat de bestreden beslissing dd. 20.07.2012 niet duidelijk vermeldt op grond van welke juridische regels ze werd genomen ;

Dat een duidelijk onderscheid dient te worden gemaakt tussen de materiële motiveringsplicht en de formele motiveringsplicht ;

Dat de formele motiveringsplicht een algemeen rechtsbeginsel is hetwelk inhoudt dat iedere handeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar moeten zijn en die daarom moeten kunnen worden gecontroleerd ;

Dat verder zelfs kan worden gesteld dat, gelet op de verplichting van een duidelijke en precieze motivering, dient te worden verwezen naar de van toepassing zijnde artikelen ;

Dat de motivering eerst afdoende is als ze pertinent en draagkrachtig is ;

Dat de vereiste van draagkrachtigheid impliceert dat de motivering duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is;

Dat de bestreden beslissing niet voldoet aan deze vereisten, zeker niet nu ter beëindiging van het verblijf van verzoekster geen rekening wordt gehouden met haar individuele en specifieke toestand ;

Dat derhalve de motiveringsplicht geschonden is aangezien de motieven die in de bestreden beslissing worden gehanteerd niet voldoende deugdelijk en draagkrachtig zijn om de beslissing te kunnen schragen ;

Dat er in casu aldus een schending is van artikel 57/6 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;”

4.3.2. Verweerder antwoordt als volgt:

“Als enig middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Bij lezing van de toelichting van het middel stelt de verwerende partij evenwel vast dat verzoekster daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. Rv.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht vervat in de twee wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978- 79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is dus bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Waar verzoekster klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is haar toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan zij de schending opwerpt, zodat het enig middel in rechte faalt.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in verzoeksters uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk aangegeven dat het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten, dit in toepassing van artikel 52,§4,5de lid van het K.B. van 08.10.1981 en artikel 40 bis, §2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster zet niet uiteen waarom deze motivering niet afdoende of draagkrachtig zou zijn.”

4.3.3.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers toegelicht dat, aangezien verzoeksters Nederlandse partner niet tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten, verzoekster niet in de mogelijkheid is om haar partner in België teervoegen en haar aanvraag om, in functie van deze partner, tot een verblijf te worden toegelaten niet kan worden ingewilligd. Gelet op deze motivering kan verzoekster niet voorhou-

den dat verweerder zou hebben nagelaten rekening te houden met haar individuele en specifieke toestand. Aangezien verweerder ook uitdrukkelijk heeft gewezen op de voorwaarde die is voorzien in artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet en heeft uiteengezet dat de bestreden beslissing is genomen in uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 mist verzoeksters bewering dat niet duidelijk wordt vermeld op grond van welke juridische regels de bestreden beslissing werd genomen daarnaast zonder meer feitelijke grondslag.

De Raad kan slechts vaststellen dat een pertinente en draagkrachtige motivering werd voorzien, die verzoekster toelaat haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.3.3.2. De in casu bestreden beslissing werd voorts genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding en is dus geen beslissing zoals bedoeld in artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster kan daarom niet dienstig verwijzen naar voormelde wetsbepaling.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK